

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΚΑΙ ΣΛΑΒΙΚΗ ΒΟΥΛΙΜΙΑ

Επικίνδυνο εξελίσσεται από μέρα σε μέρα το Μακεδονικό θέμα για ολόκληρο τον ελληνισμό. Ο κοινός κόσμος διερωτάται, τι είναι άραγε αυτό το Μακεδονικό και ποιες είναι οι απαιτήσεις των Σλάβων που ήγειραν εναντίον της Ελλάδας. Τι ζητά επίτελους η Γιουγκοσλαβία. Την προσάρτηση μακεδονικών εδαφών ή την αμφισβήτηση της ελληνικής καταγωγής του μακεδονικού πληθυσμού; Εάν ναι, τότε πάνω σε ποια λογική, πάνω σε ποιο ηθικό ή ανθρωπίνου νόμο στηρίζουν οι Σλάβοι, τις αστήρικτες απαιτήσεις για ανύπαρκτες υποθέσεις.

Απλώς για ενημέρωση του κοινού, θα ήθελα να παραθέσω εν συντομία αποσπάσματα από την ιστορία πηγαίνοντας πίσω στα βάθη των ημερών μας. Τα ιστορικά αυτά γεγονότα δεν επιδέχονται καμιά αμφισβήτηση ούτε για αλλοίωση, και έτσι μπορεί ο κοινός αναγνώστης να σχηματίσει τη γνώμη κατά πόσο οι παράλογες απαιτήσεις των Σλάβων ευσταθούν. Σήμερα η Μακεδονία αποτελεί το μεγαλύτερο μέρος της Βορείου Ελλάδας, με σύνορα προς ανατολάς τη Θράκη, προς δυσμάς την Ήπειρο, προς βορρά τη Γιουγκοσλαβία και Βουλγαρία και προς νότο το Αγαίο Πέλαγος και μέρος της Θεσσαλίας.

Το όνομα Μακεδονία έχει ρίζα καθαρά ελληνική. Μακεδός ή Μακεδανός σημαίνει μακρός, ψηλός, κατά δε τη Δωρική διάλεκτο λέγεται Μάκος. Κατά το Στέφανο το Βυζαντινό η χώρα πήρε το όνομα από το Μακεδόνά, το γιο του Δία και της Θυίας, κόρης του Δευκαλίωνα.

Κατά τους αρχαίους χρόνους, όπως όλες οι άλλες πόλεις και επαρχίες της Ελ-

Του Μ. Παπαδόπουλου

λάδας, έτσι και η Μακεδονία αποτελούσε χωριστό βασίλειο, χωρισμένο μάλιστα σε δεκαεπτά επαρχίες. Τις πρώτες ιστορικές πληροφορίες για τη Μακεδονία τις παίρνουμε από τον Όμηρο, που αναφέρει στη Ραψωδία της Ιλιάδας τα ονόματα των διαφόρων πελασγικών και ελληνικών φύλων που κατοίκησαν τη Μακεδονία, και που οι Παίονες κάτοικοι της κοιλάδας του Αξιού ποταμού, έλαβαν μέρος στον Τρωικό πόλεμο μαζί με όλους τους Έλληνες.

Η εθνική δυναστεία των Μακεδόνων προερχόταν από το Άργος, και τούτο ενισχύεται από τη γνώμη ότι οι διαβάντες τον Όλυμπο δεν ήταν μόνο Πελασγοί αλλά και μείγμα Ελλήνων και μυκηναϊκών και ελληνικών χρόνων. Και σαν επίσημη απόδειξη της ελληνικής καταγωγής των Μακεδόνων βασιλέων ήταν και το γεγονός ότι η Μακεδονία πάντοτε συμμετείχε στους Ολυμπιακούς αγώνες σαν τμήμα του Ελληνισμού.

Η γλώσσα, ο δημόσιος και οικογενειακός βίος, τα ήθη και έθιμα του μακεδονικού λαού, ουδόλως διέφεραν από τον υπόλοιπο Ελληνισμό. Ακόμα και τα ονόματα των Μακεδόνων βασιλέων που αρχίζουν από τον 9ο αιώνα προ Χριστού σαν τον Κάρανο τον 8ο αιώνα π.Χ. ο Θεόπομπος τον αναφέρει σαν το γενάρχη της βασιλικής μακεδονικής δυναστείας και ιδρυτή της πρωτεύουσας Αιγαί. Τον Περδίοκο το 700 π.Χ. τον αναφέρει ο Ηρόδοτος σαν ιδρυτή του παλιού μακεδονικού οίκου.

Και των μετέπειτα Μακεδόνων βασιλέων σαν το Φίλιππο Α΄ το 621-588 π.Χ., τον Αμύντη 540-498 π.Χ., τον Αλέξανδρο Α΄ το

498-454 π.Χ., τον Περδίκκα 448-413 π.Χ., τον Αρχέλαο το 413-399 π.Χ. και μέχρι του Φιλίππου του Β' 359-336 π.Χ. και αργότερα του γιου του, του Μ. Αλεξάνδρου, τα ονόματα είναι καθαρά ελληνικά, και Έλληνες οι ίδιοι, λάμπρυναν το στερέωμα της μακεδονικής δυναστείας.

Περιπτώ να αναφέρουμε τα επιτεύγματα του Φιλίππου του Β', που κατόρθωσε να ενώσει όλες τις πόλεις και βασιλεία της Ελλάδας, και το τεράστιο και μεγαλειώδες έργο του Μεγάλου Αλεξάνδρου, ο οποίος έσπειρε σε όλη την τότε γνωστή οικουμένη τα ελληνικά γράμματα και τον ελληνικό πολιτισμό, για να καυχάται σήμερα ή όλη ανθρωπότητα, έργο το οποίο συνέχισαν και οι διάδοχοί του.

Επήλθε τότε η Ρωμαϊκή εποχή που οι Ρωμαίοι κατέκτησαν όχι μόνο την Ελλάδα και τη Μακεδονία, αλλά και τη Βαλκανική, τη Μικρά Ασία και τις τότε γνωστές χώρες της Μ. Ανατολής. Είναι τότε που άρχισε να παρουσιάζεται κάποια πίεση από βορρά από βάρβαρα φύλα κινούμενα από τις παραδουνάβιες περιοχές προς νότο. Τέτοια φύλα ήταν τα γοθτικά, τα οποία επί αυτοκράτορος Βαλφριανού 253-260 μ.χ. εξαπέλυσαν μεγάλη επίθεση που απείλησαν κατάληψη της Θεσσαλονίκης. Κατά τους χρόνους εκείνους επακολούθησαν πυκνές επιδρομές των βαρβάρων φύλων Βησιγόθων, Οστρογόθων, Ούννων, Σλάβων κλπ.

Αρχίζει η Βυζαντινή περίοδος. Ουδέποτε έπαψαν φυσικά οι βάρβαρες αυτές φυλές να παρενοχλούν και να απειλούν το βυζαντινό βασίλειο και κατά συνέπεια και τις περιοχές της Μακεδονίας αλλά αυτού του είδους οι επιδρομές τα χρόνια εκείνα ήταν στην ημερήσια διάταξη μεταξύ των εθνών. Σαν άρρηκτο τείχος οι επιδρομείς,

αντιμετώπιζαν πάντοτε τα βυζαντινά στρατεύματα του Βασιλείου του Βουλγαροκτόνου και άλλων βυζαντινών αυτοκρατόρων.

Και τον περίλαμπρο Βυζαντινό αυτοκρατορικό θρόνο πλούσια επάνδρωσε η Μακεδονία, με την ανάδειξη της Μακεδονικής Δυναστείας. Αυτοκράτορες του Βυζαντίου με μακεδονική καταγωγή όπως είναι ο Βασίλειος ο Α' ο Μακεδών, ο Λέων ο Σοφός, Κωνσταντίνος ο Πορφυρογέννητος, Ρωμανός ο Β', Νικηφόρος Φωκός, Ιωάννης Τσιμισκής, Βασίλειος ο Βουλγαροκτόνος, και λοιποί μέχρι της αυτοκράτειρας Θεοδώρας, λάμπρυναν το αυτοκρατορικό στέμμα, και όλη την τότε βυζαντινή επικράτεια.

Ο Απόστολος Παύλος κήρυξε το χριστιανισμό στους Μακεδόνες ως Έλληνες με ελληνική γλώσσα και καταγωγή και έγραψε τις προς Φιλιππησίους και προς Θεσσαλονικείς επιστολές του, στην ελληνική γλώσσα.

Ο Άγγλος γλωσσολόγος και γεωγράφος Stanford σε έργο του που εκδόθηκε το 1877 αναφέρει ότι το μακεδονικό ιδίωμα, το οποίο η σλαβική προπαγάνδα χρησιμοποιεί σαν στοιχείο για να αποδείξει ότι στη Μακεδονία υπήρξε γλωσσικό ιδίωμα με ανάμειξη βουλγαρικών, σερβικών, τουρκικών, αλβανικών και ελληνικών λέξεων, αυτό το ιδίωμα έχει στενότερη συγγένεια με την ελληνική γλώσσα, και συσχετιζόμενο τούτο με τα ήθη και έθιμα των ομιλούντων τούτο, τη δημόδη ποίησή τους, την ιδιοσυγκρασία τους και τα χαρακτηριστικά τους, αποφαίνεται ότι τούτο είναι κατά το πλείστον ελληνικής καταγωγής και προέλευσης.

Δυστυχώς όμως εκείνο που δεν κα-

τόρθωσαν οι Σλάβοι να επιτύχουν με τα όπλα και με τη δική τους προπαγάνδα, πέτυχε και διέσπειρε τον όλεθρο και το διχασμό η ύπουλη και φθονερή Ρωσία των Τσάρων, κατά την τουρκική κατοχή.

Από της εποχής του τσάρου Πέτρου του Μεγάλου και αργότερα της Αικατερίνης, που αναπτύχθηκε στη Ρωσία η ιδέα της κοσμοκρατορίας, οι βλέψεις των Ρώσων αρχίζουν να στρέφονται προς τη Μακεδονία την οποία θεωρούν σαν το κλειδί της Ανατολικής Μεσογείου. Σύντομα αρχίζει στη Ρωσία εντατική προπαγάνδα υπέρ των Σλάβων της Βουλγαρίας, και υποκριτικά αναλαμβάνει δήθεν την προστασία όλων των σλαβικών φύλων. Καταβάλλονταν προσπάθειες να πειστούν οι Βούλγαροι και οι λοιποί Σλάβοι ότι ο μεγαλύτερος εχθρός τους ήταν οι Έλληνες και το Οικουμενικό Πατριαρχείο της Κωνσταντινουπόλεως. Με την ένταση της σλαβικής προπαγάνδας στην ελληνική χερσόνησο, το 1853 ο τσάρος της Ρωσίας Νικόλαος ο Α΄ εκδηλώθηκε απερίφραστα και δήλωσε στον τότε Άγγλο Πρεσβευτή Seymour τα εξής: «Δε θα επέτρεπα ποτέ την ανασύλωση της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας, ούτε τοιαύτην επέκτασιν της Ελλάδος που να την καταστήσει ισχυρόν κράτος...».

Όταν το 1877 εξερράγη ο ρωσο-τουρκικός πόλεμος και μετά τρίμηνο είχε υπογραφεί η συνθήκη του Αγίου Στεφάνου, τότε οι Ρώσοι παραχώρησαν στους Σέρβους ανεξαρτησία και μέγα μέρος της Μακεδονίας. Εις δε τους Βουλγάρους το υπόλοιπο μέρος της Μακεδονίας μέχρι της οροσειράς του Γράμμου. Ο Ιγνάτιεφ, μετά την υπογραφή της συνθήκης είπε: «Τώρα άσε να δούμε αν θα πάνε οι Έλληνες, κολυμπώντας στην Κωνσταντινούπο-

λη».

Η συνθήκη του Αγίου Στεφάνου υπήρξε η σαφέστατη εκδήλωση των πανσλαβικών τάσεων της Ρωσίας και καταδίκαιζε χιλιάδες Έλληνες στον εκσλαβισμό. Με αυτήν αποκαλύφθηκε η υποκρισία της Ρωσίας για δήθεν προστασία των χριστιανών της ελληνικής χερσονήσου.

Τόση ήταν η αγανάκτηση και διαμαρτυρία των μακεδονικών πόλεων έτσι, που ξεχύθηκαν όλοι σε συλλαλητήρια και σε ψηφίσματα προς τις τότε Μεγάλες Δυνάμεις, και κατορθώθηκε το 1878 στο συνέδριο του Βερολίνου να ανατραπεί η συνθήκη του Αγίου Στεφάνου, η δε Ρωσία απομονώθηκε τελείως και υπέστη καθολική διπλωματική ήττα. Την ίδια εποχή άρχισε η εξάρθρωση επίσης και της Οθωμανικής αυτοκρατορίας και επακολούθησαν οι Βαλκανικοί πόλεμοι 1912-1913 που οριστικά πλέον η Βόρεια Ελλάδα αποτίναξε τον ξένο τουρκικό ζυγό.

Πέραν των ιστορικών γεγονότων που αναφέραμε πιο πάνω, έρχεται η αρχαιολογική σκαπάνη να φέρει σε φως και να πλημμυρίσει τα μουσεία με απειράριθμα αξιοθαύμαστα ευρήματα καθαρής ελληνικής τέχνης και προέλευσης, αναγόμενα σε περιόδους από τους νεολιθικούς χρόνους 3,000 π.Χ. και μέχρι των χρόνων του Φιλίππου και του Μ. Αλεξάνδρου.

Αναμφισβήτητη είναι η συμμετοχή της Μακεδονίας στην πνευματική επίσης ανάπτυξη του Ελληνισμού και γενικότερα του αρχαίου κόσμου και την εξέλιξη του πολιτισμού. Αναφέρουμε μόνο μερικούς από τους κορυφαίους Μακεδόνες σοφούς σαν τον Αριστοτέλη, το Δημόκριτο, τον Ανάξαρχο, τον Πρωταγόρα κλπ.

Ενόψει λοιπόν των ανωτέρω αδιάσει-